LIBRIS | We know books

ROALD DAHL

CHARLIE și fabrica de ciocolată

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din limba engleză
de Christina Anghelina

arthur

LIBRIS | We know books

În această carte apar cinci copii:

AUGUSTUS HAPLEA
Un puști lacom

VERUCA SALT
O copilă răzgâiată

VIOLETTE BEAUREGARDE
O fată care mestecă gumă fără încetare

MICKY TEVE
Un băiat care nu face altceva
decât să se uite la televizor

și

CHARLIE BUCKET
Eroul poveștii

LIBRIS We know books

Cuprins

1. Să-l cunoaștem pe Charlie 9
2. Fabrica domnului Willy Wonka 17
3. Willy Wonka și Prințul Indian 23
4. Lucrătorii misterioși 26
5. Biletele de Aur 31
6. Primii doi câștigători 34
7. Ziua lui Charlie 40
8. Încă două Bilete de Aur au fost găsite 44
9. Bunicul Joe își încearcă norocul 50
10. Familia suferă tot mai rău de foame 53
11. Miracolul 60
12. Ce scria pe Biletul de Aur 65
13. Ziua cea mare 73
14. Domnul Willy Wonka 78
15. Sala cu ciocolată 85
16. Omulețiii Oompa-Loompa 91
17. Augustus Haplea dispare 95
18. În jos, pe râul de ciocolată 105
19. Sala invențiilor – Sfarmă-fălci care nu se termină niciodată și caramelele de păr 113
20. Uriașa mașină de gumă 118

LIBRIS | We know books

21. Adio, Violette! 121
22. Pe coridor 131
23. Bomboanele pătrate care se rotesc 136
24. Veruca în Sala cu alune 139
25. Marele ascensor de sticlă 149
26. Laboratorul de testare a ciocolatei televizate 156
27. Micky Teve este transmis prin televiziune 162
28. A mai rămas doar Charlie 175
29. Ceilalți copii pleacă acasă. 181
30. Fabrica de ciocolată Charlie 184

LIBRIS We know books

Să-l cunoaștem pe Charlie

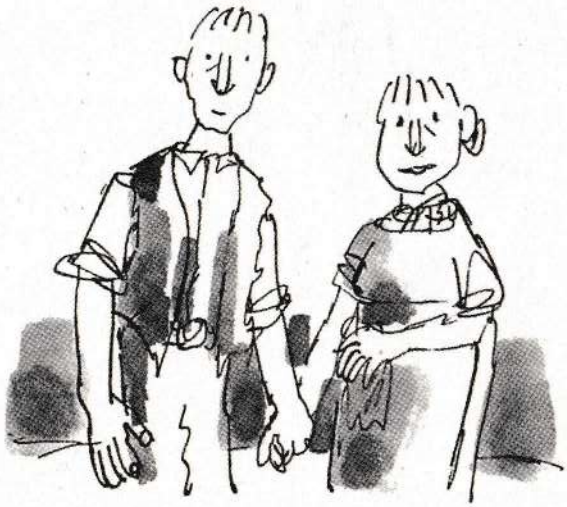

Acești doi bătrâni sunt părinții domnului Bucket. Se numesc Bunicul Joe și Bunica Josephine.

LIBRIS

Iar *aceşti* doi bătrâni sunt părinţii doamnei Bucket. Numele lor sunt Bunicul George şi Bunica Georgina.

Acesta este domnul Bucket. Aceasta este doamna Bucket.

Domnul şi doamna Bucket au un băiat care se numeşte Charlie Bucket.

LIBRIS | We know books

Iată-l și pe Charlie.

Bună, ce faci? Bine, mulțumesc, dar tu? Bine, mulțumesc. Charlie se bucură să vă cunoască.

LIBRIS We know books

Toată familia – cei șase adulți (numără-i, dacă nu mă crezi) și micul Charlie Bucket – locuiește împreună într-o căsuță de lemn de la marginea unui mare oraș.

LIBRIS We know books

Casa lor nu era îndeajuns de încăpătoare pentru atâția oameni, așa că stăteau tare înghesuiți acolo. Aveau doar două camere și un singur pat, care fusese cedat celor patru bunici, pentru că erau foarte bătrâni și obosiți. Erau atât de obosiți, că niciodată nu se dădeau jos din pat.

Într-o parte, dormeau Bunicul Joe și Bunica Josephine, în cealaltă – Bunicul George și Bunica Georgina.

Domnul și doamna Bucket, împreună cu micul Charlie Bucket, dormeau în cealaltă cameră, pe saltele puse direct pe podea.

Vara nu era chiar așa rău, dar iarna era de-a dreptul îngrozitor: toată noaptea, viscolul se furișa pe sub ușă și podeaua era scăldată în aerul rece ca gheața.

Nu puteau să-și cumpere altă casă mai bună sau măcar un pat – nici vorbă! Erau mult prea săraci!

Domnul Bucket era singurul care lucra. Era muncitor la o fabrică de pastă de dinți, iar sarcina lui era să înșurubeze capacul, după ce tubul era umplut cu pastă. O astfel de muncă nu e niciodată bine plătită, așa că bietul domn Bucket, oricât de iute ar fi lucrat și oricâte capace ar fi înșurubat pe zi, nu câștiga niciodată destul de mult cât să-și întrețină cum se cuvine familia. Nici măcar bani să ia de-ale gurii nu aveau. Singurele alimente pe care și le puteau permite erau pâine cu margarină la micul dejun, cartofi fierți cu varză la prânz și supă de varză la cină. Duminica, lucrurile stăteau un pic mai bine. Cu toții

LIBRIS We know books.
așteptau această zi – chiar dacă meniul era neschimbat, aveau voie să-și pună două porții dacă pofteau.

Deși nu se poate spune că familia Bucket murea de foame, fiecare dintre ei – cei doi bunici, cele două bunici, tatăl lui Charlie, mama lui Charlie și mai ales Charlie însuși – simțea cât era ziua de lungă că îl roade stomacul de foame.

Cel mai mult simțea Charlie. În ciuda faptului că mama și tatăl lui renunțau adeseori la prânzul sau la cina care li se cuvenea pentru a-i lăsa mai mult lui Charlie, totuși mâncarea nu era suficientă pentru un copil în creștere. Își dorea cu disperare să mănânce și altceva decât supă de varză și iar supă de varză, din care nu se putea sătura. Dar cel mai mult și cel mai mult își dorea... CIOCOLATĂ.

Dimineața, în drum spre școală, Charlie trecea pe lângă un magazin care avea munți de ciocolată în vitrină și se oprea adesea să-și lipească nasul de geamul rece, salivând ca un apucat. De multe ori vedea cum alți copii scot din buzunare batoane moi de ciocolată și le înfulecă lacom, iar acest lucru era pentru el o *adevărată* tortură.

Își avea și el porția lui de ciocolată, însă o primea doar o singură dată pe an, de ziua lui de naștere. Toată familia punea bani deoparte pentru acest eveniment deosebit, iar el știa că în ziua cea mare va primi negreșit un baton de ciocolată doar pentru el. Iar când ziua mult așteptată sosea, Charlie punea cu grijă ciocolata într-o cutiuță de

lemn și o păstra ca pe o comoară. În zilele următoare ridica cu băgare de seamă capacul cutiei ca s-o privească, dar nu se atingea de ea. După multă vreme, când pur și simplu nu se mai putea abține, desfăcea *un colțișor* de poleială care lăsa la vedere doar o fărâmă de ciocolată, iar după și mai multe zile gusta *un colțișor* de ciocolată – doar atât cât să simtă pe limbă gustul delicios de dulce. În ziua următoare, mai mușca o fărâmă și uite-așa reușea Charlie să mănânce timp de o lună întreagă un baton de ciocolată de zece cenți.

Dar încă nu v-am spus nimic despre lucrul care-l chinuia pe micul Charlie cel iubitor de ciocolată! Era lucrul care-l chinuia *de o mie de ori* mai tare decât vederea munților de ciocolată din vitrină sau a copiilor răsfățați care se îndopau cu batoane de ciocolată în fața lui. Era cea mai mare tortură pe care v-ați putea-o vreodată imagina, iată despre ce era vorba:

În orașul lui Charlie – de fapt așa de aproape, încât *se vedea* de la geamul casei lor – era O URIAȘĂ FABRICĂ DE CIOCOLATĂ.

Închipuiți-vă!

Și nu era doar o mare fabrică de ciocolată. Nici pomeneală! Era cea mai mare și mai faimoasă fabrică de ciocolată din lume! Era FABRICA WONKA, aflată în proprietatea unui domn numit Willy Wonka, cel mai mare producător și creator de ciocolată din câți au existat! Ce loc

LIBRIS | We know books

nemaipomenit și misterios era acea fabrică! Ascunsă după porți de fier uriașe, împrejmuită de un zid înalt, deasupra căruia se putea vedea, zi și noapte, cum se înalță fumul pe coșuri, însoțit de zumzăitul necontenit al mașinilor. Dar lucrul cel mai chinuitor era mirosul, aroma aceea delicioasă de ciocolată care putea fi simțită cale de două posțe în jurul fabricii!

Micul Charlie Bucket trecea chiar prin fața porților de fier ale fabricii atunci când se ducea și când venea de la școală. Și, de fiecare dată, savura acele momente, încetinea pasul și trăgea adânc în piept aroma dulce.

Oh, iubea mirosul acela de ciocolată!

Și, vai, cât își mai dorea să ajungă și el înăuntrul acelei fabrici de ciocolată și să vadă ce se întâmplă acolo!

LIBRIS We know books

2 Fabrica domnului Willy Wonka

Seara, după ce-și termina castronul cu supă lungă de varză, Charlie mergea întotdeauna în dormitorul bunicilor, pentru a le asculta poveștile și a le spune apoi noapte bună.

Fiecare dintre acești patru bătrâni trecuse de nouăzeci de ani. Erau smochiniți ca prunele uscate, numai piele și os, iar ziua și-o petreceau stând ghemuiți în patul acela mare, doi la un capăt și doi la celălalt, cu scufiile pe cap – căci le era frig altminteri –, moțăind ca să le treacă timpul.

Dar când auzeau ușa deschizându-se și salutul voios al lui Charlie: „Bună seara, Bunicule Joe! Bună seara, Bunică Josephine! Bună seara, Bunicule George! Bună seara, Bunică Georgina!", toți cei patru bătrânei se ridicau în capul oaselor, fețele smochinite se luminau de bucurie și sporovăiala începea.

Bunicii îl adorau pe Charlie. Era lumina vieții lor, iar momentele pe care băiatul le petrecea cu ei seara erau partea cea mai frumoasă a întregii zile. Adeseori și părinții lui Charlie veneau la ușă să asculte poveștile celor patru bătrâni, astfel că, timp de o jumătate de oră, în fiecare

LIBRIS We know books

seară, camera aceea devenea un loc în care domnea fericirea și întreaga familie uita de foame și de sărăcie.

Într-o seară, Charlie le spuse bunicilor:

— E *adevărat* că fabrica lui Willy Wonka e cea mai mare fabrică de ciocolată din întreaga lume?

— *Adevărat?!* strigară bunicii într-un glas. Bineînțeles că e adevărat! Nu știi că fabrica aceasta este *de cincizeci de ori* mai mare decât oricare altă fabrică de ciocolată din lume?

— Și Willy Wonka *chiar* e cel mai isteț creator de ciocolată din lume?

— *Dragul* meu băiat, spuse Bunicul Joe, ridicându-se pe perne, domnul Willy Wonka este cel mai *uimitor*,

fantastic și *extraordinar de talentat* creator de ciocolată care s-a născut vreodată pe acest pământ. *Toată lumea* știe asta!

— Da, Bunicule Joe, știam și eu că este faimos și că e inteligent...

— *Inteligent*! strigă bunicul revoltat. E mult mai mult de atât! E un *vrăjitor* când vine vorba de ciocolată. Poate să facă *orice* – absolut orice dorește! Spuneți voi dacă nu e așa!

Ceilalți trei bunici încuviințară dând ușor din cap în sus și-n jos, apoi spuseră:

— *Absolut* adevărat. Mai *adevărat* de-atât nu se poate.

Apoi Bunicul Joe îl întrebă pe Charlie:

— Vrei să spui că nu ți-am *povestit* niciodată despre fabrica de ciocolată a domnului Willy Wonka?

LIBRIS We know books

— Niciodată, răspunse micul Charlie.

— Doamne sfinte! Oare ce-o fi în capul meu?! exclamă Bunicul.

— Te rog, Bunicule Joe, vrei să-mi povestești acum?

— Bineînțeles că vreau. Stai aici pe pat, lângă mine, și ascultă!

Bunicul Joe era cel mai bătrân dintre toți. Avea nouăzeci și șase de ani și jumătate – era prin urmare foarte, foarte bătrân. Ca toți oamenii foarte bătrâni, era slăbit și firav, iar în timpul zilei abia dacă i se auzea glasul. Dar seara, când apărea iubitul lui nepot, Charlie, bătrânul părea că întinerește ca prin minune. Toată oboseala dispărea și devenea înflăcărat și vioi ca un băiețel.

— Ce om grozav este Willy Wonka! exclamă Bunicul Joe plin de admirație. Știai că e creatorul a peste două sute de feluri diferite de batoane de ciocolată, fiecare cu alt gust și altă umplutură, de o mie de ori mai delicioase decât orice altă ciocolată fabricată vreodată în lume?

— Așa este, se alătură și Bunica Josephine. Ciocolata lui este trimisă în *toate cele patru colțuri* ale lumii. Nu-i așa, Bunicule Joe?

— Așa este, scumpa mea. Toți regii și conducătorii din toate țările lumii se răsfață cu batoanele lui de ciocolată. Dar să nu credeți că face doar batoane de ciocolată. Nu, dragii mei! Domnul Wonka are cele mai fantastice idei și încă n-am văzut nimic din tot ce poate face! Știați că e

creatorul unei înghețate de ciocolată care poate să rămână cremoasă și rece ore întregi, chiar dacă nu stă la frigider? Poți s-o lași afară la soare într-o zi fierbinte de vară și tot nu se topește!

— Dar asta e *imposibil*! spuse Charlie, uitându-se fix la Bunicul Joe.

— Bineînțeles că e imposibil, strigă bătrânelul cu ochii strălucitori. E cu neputință și complet *absurd*! Dar Willy Wonka a reușit s-o facă și pe-asta!

— Așa e, aprobară ceilalți. Domnul Wonka a reușit s-o facă și pe asta!

— Și tot așa, continuă Bunicul Joe foarte rar, pentru ca Charlie să nu piardă niciun cuvințel, domnul Wonka e în stare să facă bezele cu gust de violete, caramele cremoase care-și schimbă culoarea la fiecare zece secunde în timp ce le mănânci și bombonele fine care se topesc de îndată ce le atingi cu buzele. Poate să facă o gumă de mestecat care nu-și pierde niciodată gustul și niște pastile din care poți să faci cele mai mari baloane de gumă și dacă le spargi cu un ac încă mai au un gust delicios. Și mai are o metodă absolut secretă prin care poate face ouă de prepeliță mici de tot, cu pete negre pe ele, care se tot micșorează când le bagi în gură, până când nu mai rămâne decât un puiuț mic pe vârful limbii tale – un pui roz de prepeliță cu totul și cu totul de zahăr.

Aici Bunicul Joe făcu o pauză și se linse încet pe buze.

— Îmi lasă gura apă numai când mă gândesc, zise el.

LIBRIS | We know books

— Și mie, oftă Charlie, dar te rog să nu te oprești.

În vreme ce bunicul povestea aceste lucruri, părinții lui Charlie – domnul și doamna Bucket – intraseră și ei în dormitor și acum ascultau din pragul ușii.

— Spune-i lui Charlie despre acel prinț indian excentric! zise Bunica Josephine. I-ar plăcea să audă povestea asta.

— Te referi la Prințul Pondicherry? întrebă Bunicul Joe, chicotind.

— *Complet* sărit de pe fix, chicoti și Bunicul George.

— Dar *putred* de bogat, completă Bunica Georgina.

— Ce-a făcut? strigă Charlie nerăbdător să afle povestea.

— Ascultă, zise Bunicul Joe, ascultă la mine.

LIBRIS We know books

3 Willy Wonka și Prințul Indian

— Într-o bună zi, domnul Wonka s-a pomenit cu o scrisoare de la Prințul Pondicherry, care-i cerea să meargă la el în India și să-i construiască un palat cu totul și cu totul de ciocolată.

— Și s-a dus, bunicule?

— Firește că s-a dus. Și, mamă, ce palat i-a mai făcut! O sută de camere, și *toate* erau de ciocolată, neagră sau albă! Cărămizile erau de ciocolată, iar mortarul dintre ele era ciocolată pură. Avea ferestre, pereți și tavan de ciocolată, și tot așa erau covoarele, obiectele de mobilier, tablourile și paturile. Iar la baie, când învârteai robinetul, curgea bineînțeles ciocolată caldă. Când l-a isprăvit, domnul Wonka i-a zis Prințului Pondicherry: „Ai grijă să-l mănânci repede, altfel o să se topească." „În niciun caz!" a strigat Prințul. „Nici nu mă gândesc să-mi mănânc palatul! Voi *locui* în el. Nici măcar n-am să mușc din balustradă, nici n-am să ling pereții!" Dar domnul Wonka a avut, firește, dreptate. Îndată, soarele a început să ardă, palatul s-a topit, iar prințul cel trăsnit, care moțăia pe sofa în salon, s-a pomenit pe neașteptate într-o baltă de ciocolată maronie și lipicioasă.